

Vesele vánoce
a šťastný nový rok

Městská knihovna roku 2010
Knihovna města Ostravy

Cenu udělil Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR
a společnost Skanska a.s.

Recenze v čísle:

TŘI VÁNOČNÍ DÁRKY – Körnerová-Snětívý-Stainforth

Ať chceme, či ne, naše srdce o Vánocích zjihnou a lásku i zklamání prožíváme mnohem intenzivněji, než ve zbytku roku – byť pro to vlastně není žádný důvod. Tři čeští autoři se pokusili zpříjemnit Vám právě tento výjimečný a zjitřený čas novelami, jež se nesou v duchu adventních či vánočních setkávání i rozchodů, vzplanutí i ochladnutí...

CRANFORD – Elizabeth GASKELL

Nejznámější román slavné anglické spisovatelky 19. století Elizabeth Gaskellové Cranford byl poprvé vydáván na pokračování v anglickém časopise Household Words, vedeném Charlesem Dickensem, v roce 1851. Nyní k Vám vůbec poprvé míří v českém překladu.

DVĚ ZRCADLA – Karolína LIMROVÁ

V romantickém příběhu s prvky fantasy se v rychlém sledu událostí střídají promluvy obou hlavních hrdinů a my sledujeme napínavý děj ze dvou úhlů pohledu.

SOLAR – Ian McEWAN

Michael Beard je nositelem Nobelovy ceny, ale svou nejlepší práci odvedl už v mládí. Jako padesátník žije ze své pověsti, přednáší za horentní honoráře, zaštituje svým jménem vědecké instituce... S nutkavým sukničkářem Beardem se seznamujeme ve chvíli, kdy se rozpadá jeho páté manželství.

OPERACE STONEWALL – Jiří ŠULC

Vánoce 1943: Německé námořnictvo zahajuje novou etapu svých operací - z Dálného Východu vyplouvá pět osamělých, rychlých lodí s cílem prorazit britskou námořní blokádu. I když to ještě netuší, osm mužů z posádky bombardéru B-24 Liberator československé 311. perutě RAF se stane klíčovými hráči celé operace.

ŽENA V KLECI – Jussi ADLER-OLSEN

Dech beroucí román, který čtenáře zavede do nejtemnějších hlubin lidské mysli. První případ komisaře Carl Morka a jeho Oddělení Q. Před pěti lety beze stopy zmizela žena. Je opravdu možné, že je stále naživu, zavřená v betonové kobce? Dokáže vůbec člověk přežít takové utrpení?

VYLETÍ PTÁČEK – Kurt Vonnegut

Kurt Vonnegut opět vstává z hrobu a také v druhé posmrtně vydané sbírce doposud nevydaných povídek ohromuje srdečným humorem, kuriózními nápady, výstředními postavami a naprosto nečekanými pointami.

RECENZE:

Tři vánoční dárky

Körnerová – Snětivý – Stainforth

„Ať chceme nebo nechceme, naše srdce o Vánocích zjihnou a lásku i zklamání prožíváme mnohem intenzivněji, než ve zbytku roku – byť pro to vlastně není žádný důvod.“ Touto myšlenkou začíná anotace knihy z nakladatelství Čas a nezbyvá, než s tím souhlasit. Svátky vánoční už dávno ztratily pro většinu lidí náboženské opodstatnění, jsou to sice momentálně silně komerční svátky, ale přiznejme si, kdo se na ně netěší, kdo z nás během nich není přístupnější kladným emocím? Přesně tak to pochopili i autoři tří povídek, které jsou součástí knihy „Tři vánoční dárky“. Tři různí autoři, tři různé náměty, tři různé příběhy. První povídka je z pera u nás známé autorky historických a milostných příběhů Hany Marie Körnerové. Přestože její dílo jsem nečetl, přece jen tituly jako „Andělská tvář“, či „Pán hor“ mi párkrát prošly rukama, a tak její příspěvek nazvaný „Vánoční dárek“ přesně odpovídal mé představě. Milostný příběh, do kterého je zakomponovaná Francie, jenž je psaný ve stylu filmů z První republiky, ve které době se taktéž i odehrává. Dospívající Marguerita přijde o rodiče a musí odjet z rodné Francie do neznámých Čech, kde čeká její opatrovnice teta Alžběta. Ze slunné Francie na maloměstské stavení v horách, kde tvrdou rukou vládne protivná Alžběta nad celým osazenstvem domu. A to včetně jejího sympatického, ale zasmušilého manžela Richarda. Nepřekvapujícím výsledkem byl smysluplný a čtivý romantický příběh se všemi náležitými ingrediencemi. Naopak trochu překvapující pro mne byla povídka „Adventní prsten“ od Josefa „Pepson“ Snětivého, autora několika knih i nakladatele této knihy. Měl jsem tu čest přečíst většinu jeho tvorby, ve které preferuje humorný podtón v příbězích o peripetiích partnerských vztahů. V této sbírce ale je jeho povídka přece jen jiná. Netradičně zasmušilejší, a to jak námětem, tak i postavou hlavního hrdiny. Jeho mužští hrdinové jsou většinou ukázkami typických „trubců“, kteří se honí za každou sukni, nebo se o to snaží. V tomto příběhu se dostáváme do skomírající manželství, které drží pohromadě už jen malý syn Pepino. Hrdina s ním prožívá neuvěřitelné příhody, jež mohou nastat pouze s dětmi. Příhody, které se při četbě zdají humorné, vtipné, ale v reálu tomu tak není. A právě jen tento krásný vztah se synem je mu nakonec tím nejhezčím, co mu Vánoce mohou nabídnout. Na dílo „Pepsona“ skutečně netradičně melancholický závěr. A jen doufám, že není autobiograficky podložený. Závěr souboru patří Alexandru Stainforthu (v.jm. David Kaps) s povídkou „Vánoční afrodita“. Tento poměrně mladý autor je mi zatím čtenářsky neznámý, a díky jeho titulům jako cyklus „Sága temné vášně“ – historickým romancím, jsem byl celkem překvapen příběhem ze současnosti. Dá se říci, že z celé trojice příběhů byl asi nejpozitivněji naladěnou povídkou. Naše hrdinka Dana už o sobě nemůže říkat, že je mladá dívka, její milostné vztahy jsou nulové, práce deprimující a nudná ... Prostě postava jako vystřižená pro kouzelný vánoční zázrak. A ten se uskuteční díky vánoční návštěvě u její babičky na venkově.

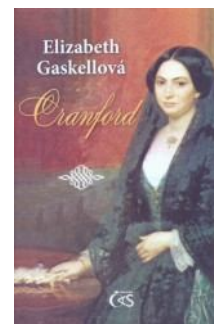
Knihy „Tři vánoční dárky“ je příjemně čtivým výsledkem práce autorů, kteří už mají za sebou celkem pěknou řádku titulů. Jsou to znalci řemesla zvaného spisovatelství, kteří umí používat jazyk, vědí, jak přitáhnout čtenáře ke stránkám (nebo aspoň ho neodradit), a to i v námětech, které upřímně nelze považovat za naprosto originální a neodhadnutelné. Ale je to vánoční kniha, kniha, která nemá šokovat, ani motat hlavu existenciálními myšlenkami. Má to být kniha příběhů o naději a lásce, o troše světla v jinak až ne moc veselém světě. A to se naší trojici podařilo bezvýhradně.

BoboKing

Cranford

Elizabeth Gaskell

"Je to jediný můj román, který jsem po sobě dokázala znovu přečíst, a to několikrát." Tak charakterizuje svoje slavné dílo anglická autorka Elizabeth Gaskellová (1810-1865), která společně s J. Austenou, sestrami Brontëovými či G. Eliotovou vyšlapaly cestu ženským autorkám v jinak do té doby především mužském světě literatury.

Elizabeth Gaskellová, která se často srovnává s Jane Austenovou, stejně jako ona pocházela z rodiny a výchovy duchovních anglikánské církve. Jako představitelka kritického realismu se ale více zaměřovala na sociální témata z prostředí vznikajících dělnických vrstev. Byla pokračovatelkou chartistického hnutí v britské kultuře. K nejslavnějším dílům patří především její prvotina „Mary Barton“ (1848), která vyšla česky poprvé jako „Marie Bartonová“ v roce 1960. U českých čtenářů není její jméno tak známé jako Austenová či sestry Brontëové. To se ale pomalu mění, když loni vyšla knížka novel „Alice a její muži ; Hříšná Lizzie“ a letos vyšel poprvé česky její slavný román „Cranford“, dokonce najednou u dvou vydavatelů. Celkový značný čtenářský zájem o literaturu této doby snad způsobí, že se možná dočkáme i českých vydání jejich dalších známých děl jako „North and South“ či „The Life of Charlotte Brontë“.

Knih „Cranford“ svým tématem a pojetím vybočuje z obvyklé z řady jejích románů. Jde o spíše o humorný, úsměvný příběh ze života několika dám v městečku Cranford, který mi po přečtení trochu připomínal nedávno vydaný román Jane Austenové „Sanditon“. Předobrazem Cranfordu je anglické město Knutsford, kde malá Elizabeth po smrti své matky vyrůstala u tety Hannah. Knížka je vlastně řadou příhod především Mary Smithové a její přítelkyně, staropanenské Matty Jenkynsové. Příběhů úsměvných, ale samozřejmě i citlivých. Příběhů z městečka, kde „vládnou“ ženy, jak je patrné už z první věty knihy: „Cranford patří v první řadě Amazonkám, držitelkami domů se slušnějším nájmem jsou ženy.“ Jde o trochu emancipovaný nadhled („Vdávat!“ vyjekly jsme. „Taková šílenost!“), ale přesto vlastně v knize o muže jde více než dost. Stejně jako u dalších výše už zmiňovaných autorek té doby, i zde čtenáře musí fascinovat nejen čistota postav, ale hlavně společenské postavení žen vůbec. Ta jejich jediná volba budoucnosti, a tím je manžel - jako jediný zdroj ekonomického zajištění.

Knih, která vycházela nejprve v časopise Household Words redaktora Charlese Dickense, se dočkala i několika filmových ztvárnění, z nichž poslední se odvysílalo i na ČT a je momentálně k dostání na čtyřech levných DVD.

Překlady knihy se výborně zhostila Květa Palowská. Stejně tak stojí za zmínku i doslov Josefa „Pepson“ Snětivého, který mne překvapuje erudovanými vědomostmi a citlivostí k této literatuře, což dle jeho webu, facebooku a vlastních románů bych u člověka s takovým temperamentem ani nečekal.

Knihu vydalo nakladatelství Čas v roce 2011.

BoboKing

Dvě zrcadla

Karolina Limrová

Popularitu fantasy romancí o vášnivém vztahu dvou lidí ze zcela rozdílných světů rozpoutala série „Stmívání“ americké autorky S. Meyerové. A tento cyklus stojí i za vznikem českého příspěvku do této celosvětové čtenářské mánie, kterým je román Karoliny Limrové (*1979) „Dvě zrcadla“.

Proč napsala tuto knihu? Dle jejích vlastních slov je to díky tomu, že múzy milují obložené housky(?). Ale skutečnost je trochu jiná. K. Limrová je známá internetová autorka fan fiction na českých literárních serverech, kde její dílka sklízají značně kladné čtenářské ohlasy. Na naléhání jedné z obdivovatelek se vrhla na psaní románu. Předlohou jí byla její internetová povídka zakomponovaná do světa „Stmívání“. Podle zkušeností mnoho začínajících autorů a autorek měla Karolina Limrová obrovské štěstí. Rok po tom, co začala psát první kapitoly „Dvou zrcadel“, se kniha už objevila na pultech našich knihkupectví. Její knihu vydalo v roce 2011 renomované brněnské nakl. Host, což byl upřímně řečeno hlavní impulz, proč jsem se rozhodl knihu přečíst.

Děj samotné knihy je rozdělený do tří rovin. Jednu vypráví hlavní hrdinka příběhu Kate Simonsová, pracující v malém knihkupectví, druhou pak šarmantní upír Joshua Merboth, který prezentuje svoje lidství jako úspěšný a movitý moderní malíř. Ve třetí rovině se přesuneme o staletí zpět, kde jsme svědky zrodu Joshui jako upíra, jeho prvních děsivých chvil, které ovlivnily celou jeho psychiku a emoce. V časových skocích se pak dozvídáme o jeho životě v přetvářce. A právě zrozením Joshui v upíra kniha začíná. Ocitáme se v Portlandu roku 1789, když před jeho truhlárnou „do oranžového kruhu světla náhle vkročila vysoká postava. Joshe, který rozhodně nebyl nijak malý, o dost převyšovala. Ten člověk nedržel žádnou zbraň, přesto působil hrozivě.“

Obrazně řečeno, hlavní postavou celého příběhu jsou vlastně ona dvě identická zrcadla, které mají magickou moc. Obě jsou spojena kouzlem, díky němuž je jedno zrcadlo vlastně oknem do toho druhého. Jedno vlastní Kate, druhé objeví na půdě svého nového domu Joshua. A pak stačí jeden pohled do nich a je tu láska. Velká, vášnivá, nešťastným osudem téměř ale zapovězena. Vše ještě komplikují předešlé vztahy obou aktérů. O srdce Kate usiluje už roky i Danny, Katin přítel od dětství, který má taky svá temná tajemství. V připravovaném dalším pokračování by hlavní postavou měl být právě on.

Když budeme vycházet z textu na přebalu (romantický fantasy příběh od české autorky), dá se říci, že pro první dvě třetiny platí ten termín - romantický. Díky autorčině velké slovní zásobě dokázala vytvořit podle mne až čistou esenci silného milostného vzplanutí. A to i bez nějakých erotických výjevů. V poslední třetině má navrch ten druhý termín – fantasy. V závěru příběhu Karolina Limrová nabízí až akční napínávanou podívanou, plnou konfliktů a bojů o životy hlavních hrdinů.

Nebudu tvrdit, že mne tato kniha přitáhla k tomuto žánru, ale jde podle mne o skvělé dílo pro všechny milovníky romantické fantasy. I dramatických happyendů.

BoboKing

Solar

Ian McEwan

Poslední román ikony britské literatury Ian McEwana se jmenuje „Solar“, čímž jasně odkazuje na slunce a sluneční záření obecně. A proč právě na to? Odpověď je jednoduchá. Slunce jako jeden z hlavních alternativních a hlavně čistých zdrojů energie budoucnosti nás bude provázet celou knihou. A to ve spojení s její hlavní postavou, profesorem Michaellem Beardem, slovnitým fyzikem a především nositelem Nobelovy ceny. Michaela Bearda autor vytvořil jako postavu, kterou v úvodu charakterizuje takto: „Patřil k tomu druhu mužů – víceméně nepřitažlivých, často plešatých, malých, obtloustlých a chytrých – kteří nevysvětlitelně přitahují jisté krásné ženy.“ Beard je celkem líný, požitkářský člověk, který miluje jídlo, nejraději v obrovských hromadách, pítí, taky spíše ve větším množství, a má jakoby nevyčerpatelný sexuální apetit. Trochu mi připomínal skandalizovanou postavu bývalého šéfa MMF Strauss-Kahna, obviněného z několika sexuálních deliktů.

Samotný příběh je rozdělený na tři části podle roků – 2000, 2005, 2009. První třetina knihy, odehrávající se tedy v roce 2000, už od svého začátku s výše uvedeným popisem Bearda nasazuje velmi vtipný a groteskní styl, který na čtenářově tváři bude téměř neustále vyvolávat pobavený úsměv. McEwan doslova paroduje pojem váženého mužství. Držitel Nobelovy ceny, čestný předseda desítek vědeckých organizací a hnutí, člověk zaštiťující svým renomé velké vědecké konference atd., ale taky už po páté ženatý muž, který má na svém kontě desítky nevěr, se najednou dostává do situace, kterou naprosto

nečeká a vlastně nikdy nezažil. Jeho páte manželství se rozpadá, jenomže z důvodu, že jeho manželka je nevěrná jemu. A to zcela otevřeně. A k tomu nositeli Nobelovy ceny zahýbá s obyčejným řemeslníkem, který jim renovuje v domě koupelnu a záchody! McEwan nás provádí jeho naprostou potupou, kterou prostě nedokáže nijak zastavit. Nápad, které vymýšlí k opětovnému získání své manželky, jsou groteskní. Třešničkou na dortu je pak jeho cesta k polárnímu kruhu, na konferenci o globálním oteplování, která by měla vyčistit napjatou rodinnou atmosféru. Ian McEwan využil své osobní zkušenosti z obdobné konference na Špicberkách, a prostřednictvím Bearda nám přdestřel svět globálního boje proti ničení Země. Společenství vykreslené tak fraškovitě, že i starý skeptik Beard je zděšen nefunkčností a chaotičností této záchrany lidstva. Přiznám, tato úvodní třetina knihy byla naprosto famózní. Dokonalá ukázka inteligentního anglického humoru, ve kterém jakoby autor propojil Monty Pythony s D. Adamsem či M. Haddonem. Druhou část knihy bychom mohli nazvat jako Beardův dopad na dno. Jak profesní, tak ze strany jeho milostného a vůbec osobního životního kréda - v klidu si proplouvat z postele do postele. V poslední části jsme pak svědky jeho snahy opětovného nabytí životní pohody a snad i renomé a financí, které ale tomuto stárnoucímu „tuleni“, jenž je v každé kapitole tlustší a tlustší, autor nedopřeje.

Celkově bych knihu nazval vydařenou tragikomickou sondou do života muže moderního světa, který se chce pouze klouzat na vlně popularity z Nobelovy ceny, ale jinak myšlenkově i duševně zcela vyhořelého. K tomu se přidává i autorův pohled na naivní snahy aktivistů ovlivnit nejen boj proti globálnímu oteplování, či snad záchrane životního prostředí vůbec. Ian McEwan je mistrný vypravěč, a čtivý a inteligentní román „Solar“, kde příliš literárně či stylově neexperimentuje, to jen dokazuje. V překladu Ladislava Šenkyříka vydalo nakl. Odeon – Euromedia Group, 2011.

BoboKing

Operace Stonewall

Jiří Šulc

Jiří Šulc (*1969) už v mládí bavil své rodinné i školní okolí svými literárními výtvoři. Přesto na vydání první knihy čekal téměř čtyřicet let, když v roce 2007 vyšel v nakl. Euromedia jeho příběh „Dva proti Říši“, válečný román o atentátu na říšského protektora R. Heidrycha, který mu vynesl kromě čtenářské přízně i Literární cenu Knižního klubu. Po tomto úspěchu následovaly další knihy – „Operace Bruneval“ a „Mosty do Tel Avivu“, obě opět vydané u Knižního klubu a obě neméně čtenářky kladně přijaté. V roce 2011 se k nim přidala i zatím jeho neútlejší kniha „Operace Stonewall“, a jak jinak, opět z válečného prostředí.

Knihou kombinuje špionážní, námořní a hlavně letecký příběh jedné méně známé epizody z druhé světové války. Jednalo se o operaci Stonewall, volně přeloženo operace Kamenná zeď, která v zimních měsících roku 1943 měla za úkol zničit tzv. lamače blokad, což byly speciálně upravené ozbrojené nákladní lodě německého námořnictva pro prorážení námořních spojeneckých blokad u Němci ovládaných přístavů. Dovážely především z Dálného východu strategicky důležité suroviny pro nacistickou válečnou mašinerii. Z literárního hlediska je nejdůležitější, že se vlastně jedná o značně přesnou historickou rekonstrukci. Jiří Šulc sesbíral co nejvíce doložitelných dat, od jmen postav, časů jednotlivých akcí, až samozřejmě po samotné výsledky, a vytvořil dramatický obraz celé akce, do které významně zasáhli českoslovenští piloti ve službách RAF.

Po dějové stránce se dá příběh rozdělit na tři základní linie. První nás zavede do Operačního zpravodajského centra v Londýně, do plánovacího srdce britské admirality, kde commander Denning velí spolu s poručíkem Hutchinsonem celé operaci Stonewall. Atmosféru těžkého rozhodování o životě a smrti tisíce námořníků a pilotů autor jakoby zjemnil postavou Margaret Stewartové, čerstvé ženské posily zdejšího centra.

Další část se odehrává u 311. perutě RAF, složené z československých posádek bombardovacích letounů B-24 Liberator. Poslední součástí příběhu je pak osud posádky hledaného německého lamače Alsterufer

kapitána Piateka. Tato trojice je tak hlavními aktéry smrtící hry na „kočku a myš“ na nezměrných plochách Atlantského oceánu.

Jak ve svém doslovu autor podotýká, jedinou záležitostí, ve které zcela použil svoji literární fantazii, jsou lidské charaktery jednotlivých postav. Jména lidí, jejich osudy, to vše přesně znal z válečných archívů, ale jací vlastně to byli lidé, to už musel odhadnout, vlastně vytvořit pouze dle svého vlastního mínění. Z tohoto hlediska je to pak celkem zajímavý výsledek, ze kterého vychází jeho postavy spíše jako lidské bytosti než jako chladné stroje na zabíjení. Osobně bych vyzvedl i fakt, že se neusiloval nějak „charakterově“ stranit jedné straně. Jde především o pocit, že se nesnažil Němce vykreslit jako krvežíznivé bestie fanaticky oddané Vůdci.

Na druhou stranu ale musím říci, že v této autentické dramatizaci mi chybí větší dávka dramatu, napětí. Je to především v jednání postav, které se v napjatých situacích chovají spíše jako idealizované předobrazy válečných hrdinů, než jako lidé, kteří už téměř klepají na nebeskou bránu.

BoboKing

Vyletí ptáček

Kurt Vonnegut

Dílo Kurta Vonneguta jr. české čtenáře obšťastňuje už desítky let. Ještě v dobách, kdy jsme si říkali soudruhu a soudružko, se těžko mohl někdo chlubit, že má doma moderní knihovničku, pokud tam neměl tituly jako „Snídaně šampiónů“ či „Jatka č. 5“. (Zoufalé typy si tyto vzácné a nedostupné knihy šly proto často půjčovat a následně s provinilým obličejem „ztrácet“ do místních knihoven.) Přestože Kurt Vonnegut v roce 2007 opustil tento pozemský svět a možná odletěl hledat sirény z Titánu, čtenářskou přízeň u nás stále má. A to i díky nakladatelství Argo, jenž má Kurta Vonneguta jako svého kmenového spisovatele.

K nejnovějším přírůstkům z jeho bibliografie patří povídková sbírka „Vyletí ptáček“ (orig. Look at the Birdie). Pod tímto titulem se skrývá sbírka čtrnácti příběhů, které z autorovy pozůstalosti vyšly v roce 2009. Po sbírkách jako „Armagedon“ či „Pánbůh vám požehnej, doktore Kevorkiane“ tento „pozitivněji či normálněji“ znějící titul jakoby předznamenával i jeho obsah. Je to koláž všech možných žánrů, od humorných až po detektivní, či s prvky vědecké fantastiky, což je jeden ze základních kamenů jeho tvorby. A co povídka, to unikát. Vonnegut dokáže i z naprosto běžných situací vytvořit příběh s předem neodhadnutelnou pointou. Jakoby stále čekáte, co na vás za rohem vyskočí a překvapí. Autorova fantazie náš bombarduje škálou jedinečných postav: muž, který posílá lidi do světa za zrcadlem, bratři ze stalinistického Ruska, kteří odhalili tajemství vývoje mravenců, nešťastný zaměstnanec z oddělení styku s veřejností pracující vlastně na rájském pracovišti, vynálezce našeptávače štěstí, mladý milionářský pár objevující kouzlo chudoby atd. Všechny čtrnáct povídek je vyprávěno sice s úžasnou dávkou fantazie, přesto tak, aby byly přístupné co nejširším masám čtenářů. Kdyby mi někdo poslal samotné texty bez autorizace, už po prvních příbězích bych za autora spíše odhadoval mistra vypravěče Raye Bradburyho. To, co podle mne odlišuje tuto Vonnegutovu sbírku od jiných, např. výše uvedených, je ten klasický jízlivý sarkasmus vůči všemu americkému, což považuji za tak typické pro Vonneguta. Autor jakoby zde dal přednost své fantazii a vypravěčskému umění před svou oblíbenou sžíravou kritikou amerického způsobu života. Toto přiblížení se mainstreamovému stylu je skvělým zpestřením jeho tvorby. Po každé dočtené povídce jsem se marně snažil odolat další. Prostě jsem jeden víkendový den žil jen ve světě jeho příběhů.

Překlady se skvěle zhostila Jitka Cardová.

BoboKing

Žena v kleci

Jussi Adler-Olsen

Severské krimi thrillery, jež jsou u českých čtenářů v současnosti tolik oblíbené, ve většině případů reprezentuje švédská literatura. Brněnské nakl. HOST nám titulem „Žena v kleci“ (orig. Kvinden i buret, 2007) nabízí celkem méně známou dánskou literární scénu. Autorem knihy je Jussi Adler-Olsen (*1950), který tímto románem začal sérii kriminálních thrillerů o kodaňském policejním oddělení Q. Do této série patří zatím dva další romány, které by měly vyjít česky příští rok.

To nejmarkantnější, čím se vyznačuje skandinávská krimi, je značný důraz na lidské charaktery. Vytvořit postavy, které nejsou bezchybné či bez emocí, jako v amerických CSI seriálech, ale naopak lidé, kteří mají svůj osobní život. Život, který zasahuje do jejich práce, který vytváří mnohdy jejich svérázný pohled na svět. A tohoto se nám dostatečně dostává v postavě komisaře Carla Morcka. Do příběhu vstupuje tento mrzutý a uštěpačný kriminalista s rozpadajícím se manželstvím po rekonvalescenci z tragického případu, při kterém jeden jeho kolega zahynul a druhý zůstal navždycky připoután na lůžko. V tomto rozpoložení s ním není lehké pracovat. Řešením, jak využít jeho jedinečných kriminalistických schopností, a přitom zachovat klid na stanici, je udělat ho hlavním a jediným členem oddělení Q, které má za úkol vyšetřovat společensky nebezpečné nevyřešené případy z nedávné minulosti. Takto se dostane k pět let starému případu nevyjasněného zmizení významné političky Merete Lynggaardové.

Hlavní děj příběhu je tímto rozdělen do dvou časových rovin, které se v závěru setkávají v děsivém rozuzlení. Jedna dějová osa je vedena z pohledu Morcka a jeho svérázného vyšetřování, druhá je nám pokládána z pohledu Lynggaardové, roky uvězněné ženy v kleci.

Nosnými prvky celého příběhu jsou tedy tři značně odlišné postavy. Morck, mrzoutský kriminalista, který se do případu zakouzl a nepustil, Merete, žena v kleci, jenž je roky vězněná a dehtaná v podivné betonové „laboratoři“, a to bez jediného náznaku proč. Tou třetí výraznou postavou je Asad, postarší emigrant ze Sýrie, který je sice v postavení uklízeče podivně sestaveného jednočlenného oddělení Q nacházejícího se ve sklepení kodaňské kriminálky, ale jinak je to nečekaně vítální pomocník zcela oddaný komisaři Morckovi. Mohli bychom říci, že s jeho cizokulturním pohledem na svět ho Adler-Olsen použil k jistému odlehčení celého příběhu.

„Žena v kleci“ je výborně sestavený thriller, kde na jedné straně sledujeme vyšetřovatele, jak krok po kroku odkrývá záhadu zmizení slavné političky, na druhé pak už od prvních stránek sice víme, kde ona „žena v kleci“ je, ale stejně jako ona stále nechápeme proč, proč je roky držena „v kleci“.

Dalo by se říci, že motto knihy by mohlo znít takto : „Nenávist trvá celé roky. Proč tedy nezabíjet pěkně pomalu, třeba celá léta?“

V překladu Kristiny Václavů vyšlo v roce 2011.

BoboKing

Jussi Adler-Olsen (nar. 1950) za poslední léta obdržel několik literárních ocenění, mezi jinými Cenu Haralda Mogensena (Harald Mogensen Pris), od Skandinávské kriminální společnosti také cenu Zlatý klíč, za svůj zatím poslední román Journal 64 prestižní dánské ocenění De gyldne Laurbær (Zlatý vavřík). Jeho knihy pravidelně obsazují přední příčky na žebříčku bestsellerů doma v Dánsku (knihkupectví Bog og Idé) i na mezinárodní úrovni – prestižního německého časopisu Spiegel, nizozemského Vrij Nederland, ale i New York

Times. Psychologický thriller Žena v kleci se snad brzy dočká filmového ztvárnění, kterého se chopila společnost Zentropa režiséra Larse von Triera. (převzato z www.iliteratura.cz)

A pár obrázků z facebooku Knihovny města Ostravy

